

ствителността поне дотолкова, доколкото Каравеловъ не е прѣставалъ да се сношава съ сръбскитѣ официални хора, бидѣйки по-на-страна отъ работитѣ на Централния комитетъ. Долното писмо на сръбския консулъ въ Неготинъ, В. Жовановичъ, което носи частенъ характеръ, хвърля косвенна улика върху Каравелова за неговитѣ непосредствени връзки съ сръбската държава, съ нейнитѣ чиновници; писмото е адресирано лично до Христо Сяровъ, тогава въ Кладово, съ дата 25. октомври 1875. Ние сметохме за нужно да дадемъ тоя документъ текстуално, като единственъ по рода си, както и писмото на ренегата Св. Милетичъ, цитирано въ забѣлжката на стр. 517,¹⁾ съ което се документиратъ, така да кажемъ, отношенията на нашия публицистъ съ сръбскитѣ държавници:

Лубезни мој Ристо,

Из твој телеграма видим, да си у Кладову. Од куд туи по каквој големој потреби?

Како си, је си ли здрав, и како ти радка напредује?

¹⁾ За тогова Милетичъ срѣщаме слѣдната депеша, пратена изъ Берлинъ до в. Times: „Г-нъ Милетичъ, който дълго врѣме напада сръбското правителство . . . се примири съ принцъ Миланъ и, въ една възхвалителна статья, той ангажирва всички сърби, които сж турски и австрийски поданици, или принадлежатъ на полу-независимитѣ княжества на Обреновичитѣ, да се сбератъ около знамето на Бѣлградското правителство . . .“ Телеграмата носи дата 12. юни 1876. година, а колкото се отнася до компромисътъ на всепочитания Св. Милетичъ съ Бѣлградския кралски дворъ, това му е костувало популярността между сръбския народъ. Въ негова честь, прѣди това ренегатство, народни пѣвци пѣсни за него сж пѣли: —

Светозаре, српски сине,

Ти си узор свију насъ . . .

А единъ отъ познатитѣ омладински поети, М. Поповичъ, го наричаше „нашъ Моисей“ (вж. Јоан Скерлич, Омладина и њена книжевност (1848—1871). Изучаванъ о националном и книжевном романтизму Код Срба. У Београду 1906. стр. 89.).